

ΕΠΙΤΑΦΙΑ ΑΝΘΗ

Τίτ. Ἀμπελῆ.

I

Μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς νεκροφόρου ἐφαίνετο ἓν μικρὸν φέ-
ρετρον.

Κατάλευκον, μὲ ἄνθη λευκὰ σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἡ ψυχὴ, ψυχὴ ἀγγέλου, ἦλθεν εἰς διάστασιν μὲ τὸ σῶμα
καὶ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὸ σκήνωμά της.

Καὶ τὸ σῶμα ὠδηγεῖτο εἰς τὸ χῶμα τοῦ νεκροταφείου βι-
αστικά - βιαστικά. . . .

II

Δὲν παρῆλθον οὔτε δέκα ἡμέραι.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπλανᾶτο ἡ πένθιμος μελαγχολία τῶν
νεφῶν.

Ὁ ὀργανισμὸς μου ἐζήτει κλωνισθεῖς ἔρμα ἀπὸ τὸν κό-
σμον τὸν αἰθέριον.

Ἄνθη δροσοστάλακτα, ἄνθη εὐώδη, ρόδα αἰματόεντα ἐν
δέσμη ἐκράτει ὁ ποιητικώτατος φίλος μου καὶ πατὴρ ἄτυχος
τῆς ἀποστάσης ἀλησμονήτου "Ε λ λ η ς.

Τὰ ἐκράτει σφιγκτὰ ὁ σπαρχθεῖς ἐκ τῆς συμφορᾶς πα-
τήρ, ὡς ν' ἀπετέλουν μέρη τῆς ἀπολεσθεῖσης κόρης του.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκράτει αὐτὴν τὴν ψυχὴν της δεσμίαν, συμ-
βολιζομένην εἰς τὰ προκλητικὰ ἐκεῖνα καὶ ἀνθηρότατα ρόδα.

Αἴφνης ξεδιπλώνει μίαν ἐφημερίδα καὶ σπεύδων τὰ περι-
τυλίσσει.

Τὰ εἶχε προωρισμένα διὰ τὸν τάφον τῆς μικρᾶς του, τῆς
"Ε λ λ η ς του.

Δὲν εἰξεύρω ἂν περιεκάλυψε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μὲ τὸ μελανωμένο ἐκεῖνο χαρτί, τὰ ρόδα του διὰ τὴν ἀποφύγη ἐνδεχομένην παρεξήγησιν τοῦ κόσμου, ὅστις θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ βαστᾷ τριαντάφυλλα ἢ ἂν ἤθελε νὰ τ' ἀποκρύψῃ, ἀφοῦ ἦσαν μάλιστα προωρισμένα διὰ τὴν φωλεὰν τοῦ ἀγγέλου του, ἀπὸ τὰ πρόστυχα καὶ βάσκανα βλέμματα τόσου κόσμου, ὅστις ἐπλημμύριζε τὴν πλατεῖαν, ἀφιερωμένος εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ὕλης.

Καὶ ἐνῶ ἦτο ἕτοιμος νὰ διαρραγῇ ὁ οὐρανὸς εἰς δάκρυα, αὐτὸς, κατὰμονος, ἔχων συντρόφους τὰ προσφιλῆ, τὰ παρήγορα ἄνθη του, μὲ τὰς πρώτας σκιὰς τῆς νυκτὸς διαδεχομένης τοῦ λυκόφωτος τὰς γλυκεῖας διακυμάνσεις, διηυθύνετο εἰς τὸ νεκροταφεῖον, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ παιδάκι του, τοῦ ὁποίου λυώνει τώρα τὸ κορμάκι κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ, τὸ ψυχρὸ χωματένιο σκέπασμα, ἔπειτα ἀπὸ πέντε μόλις ἐτῶν ροδίνην ζωὴν, φωτολουσμένην ζωὴν, γεμάτην ἀπὸ θωπείας πατρικῆς καὶ μητρικῆς φιλήματα.

Φαντάζομαι τὴν ποιητικὴν, τὴν φλέγουσαν μελαγχολίαν τοῦ δυστυχομένου πατέρα, ὅστις μόλις εἰσῆρχετο εἰς τὸ νεκροταφεῖον, θ' ἀντίκρυζεν ἀπὸ μακρὰν τὸ τρεμοσύνον φῶς τῆς κανδήλας!

Φαντάζομαι τὴν ρεμβώδη συγκίνησιν, ἣ ὁποία θὰ περιέζωσε τὴν καρδίαν του, καὶ συμπονῶν, συμπάσχων, ρίπτω κ' ἐγὼ ἐν ἄνθος, τὰς ἀναμνηστηρίους αὐτὰς γραμμάς, εἰς τὸν μικροσκοπικὸν τάφον τῆς μικρᾶς "Ε λ λ η ς, τὸν ὁποῖον τὰ ἄνθη συναγωνίζονται ποῖον περισσότερον τοῦ ἄλλου νὰ κοσμήσῃ, νάρωματίσῃ, δίπλα εἰς τὸ δάκρυ, τὸ ὁποῖον σιγηλόν, πικρόν, ἐκύλισεν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ πατέρα...

III

Ὁ πατὴρ ἐκεῖνος ἦτο ὁ συμπαθέστατος λογογράφος, ὁ αἰσθηματίας ποιητῆς, ὁ ἤρεμος θεμιστοπόλος καὶ φιλότεχνος κ. Τιμολέων Ἀμπελᾶς. Αὐτὸς ὅστις ἐφρικία ἄλλοτε καὶ εἰς τὴν ἀπλῆν θεὰν φερέτρου παιδός, ἤδη ἐδέχθη τὸ βαρύτερον κτύπημα τοῦ θανάτου. Ἐκτοτε ἕκαστος στεναγμὸς λευκαίνει καὶ μίαν τρίχαν τῆς κεφαλῆς, ἣν ἔστεφον ἄλλοτε τῆς πνευ-

ματικῆς νίκης οἱ ἀνθηρότατοι θαλοί. 'Ἄλλ' εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἣτις ἠσθάνθη τόσον πολὺ τοῦ κόσμου τούτου τὴν λαβυρινθώδη κακίαν καὶ ἀτελεύτητον ματαιότητα, καὶ αὖθις ἄς βλαστήσῃ ἐπιτάφιον καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις — ὁ κληρὸς οὗτος τῶν εὐγενῶν ψυχῶν.

7 Σεπτεμβρίου 1895.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸν βροχὸν ζωγράφον

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΓΚΙΖΗΝ

[Πρόποισις κατὰ τὸ ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ δοθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ γεῦμα ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις συμπατριωτῶν του Τηνίων].

Τὸ μαγικὸ χρωστῆρὰ Σου, ποῦ μὲ τῆς Τέχνης τὴν πνοή
 Ἐ τὰ κάλλη τοῦ Ἰδανικοῦ δίνεις φῶς, αἴσθησι ζωή,
 Περήφανη ἡ πατρίδα σου μὲ ζήλεια καμαρώνει.
 Καὶ ἔς τὰ φτερὰ τῆς φήμης Σου, ὅπου θὰ ζῆ παντοτεινά,
 Τὸ πνεῦμα τὸ ἑλληνικὸ μαζὺ της θὰ κοσμογυρνᾷ
 Τῇ Δόξᾳ συντροφεύοντας ποῦ θὰ Σὲ στεφανώνει.

8 Σεπτεμβρίου 1895

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ